

Týdenní plán od 4. 5. – 7. 5. 2020

Mgr. Martina Ludvíková

2. ročník

Kontakty: E-mail: ludvikova@zsbratronice.cz

Skype: Út a Čt od 10:00 – 12:00 hod.

<https://join.skype.com/invite/f41tXzhQWZZk>

Vážení rodiče a moje milé děti,

před námi je další zkrácený týden. Věnujeme ho opakování a procvičování nového učiva z ČJ i MA.

Děkuji všem, kteří se mi ozývají, za zpětnou vazbu. Všem odpovídám a mám radost, když o vás vím. Těším se na další schůzku 2. ročníku po Skypu v úterý 5. 5. v 11:00 hod. Zde je odkaz: <https://join.skype.com/abflGdwbowMo>. Kdo má Skype, přihlašte se přes Skype a kdo nemá, prosím, přihlašte se jako „host“. Uvidíme, kolik se nás opět sejde. Budeme si povídat a procvičíme něco málo z českého jazyka a matematiky.

Děti, tentokrát budete mít možnost předvést mi, jak osvojené učivo zvládáte. Čekejte tento týden zase procvičení v EduPage (ve čtvrtek 7. 5. najdete z ČJ i MA).

Přeji krásný týden,

Martina L.

ČJ

Opakování probraného učiva, písmeno ě, slabiky dě, tě, ně, bě, pě, vě, mě

PS 2. díl str. 5/ 3 doplňte chybějící háčky.

UČ 2. díl str. 3/ 4 napiš jako diktát do malého sešitu ČJ.

Ofoťte a pošlete na můj e-mail.

PS 2. díl str. 6/ celá. **Ofoťte a pošlete na můj e-mail.**

PS 2. díl str. 8/ celá.

SLOH: Popis kočky, doplňovací cv. v PS str. 11/ 1.

PSANÍ: Písanka 2 – individuální psaní, každý je jinde. Napiš jednu stranu! Pokud už dopíšete Písanku 2, můžete pokračovat Písankou 3.

On-line procvičování:

<https://skolakov.eu/cesky-jazyk/2-trida/pismeno-%C4%9B/slova-s-be-pe-ve-me/znamkovane-diktaty-vety/cviceni1.htm>

MA

Sčítání a odčítání do 100 s rozkladem, násobilka 2, dělení 2

PS 3. díl str. 7/ celá.

Str. 8/ celá.

Str. 16/ celá.

Násobení a dělení číslem 2 procvičuj on-line zde:

<https://skolakov.eu/matematika/2-trida/nasobeni-a-deleni/2/pocetni-trenazer/nasobeni-tyt2/priklady.html>

<https://skolakov.eu/matematika/2-trida/nasobeni-a-deleni/2/pocetni-trenazer/deleni/priklady.html>

Také opakujte a trénujte různými způsoby. (kartičky, ústně, manipulace s předměty...)

MINUTOVKY: Kdo chce nebo pro rychlíky, individuální práce dle libosti. Možná někdo už má Minutovky celé hotové.

Zde jsou další vzdělávací zdroje, kterých můžete využívat:

<http://www.ucebnice-online.cz/>

<http://www.skolasnadhledem.cz/>

<https://skolakov.eu/>

<https://www.mujirozhlas.cz/deti>

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/13394657013-ucitelka/>

<https://www.onlinecviceni.cz>

Anglický jazyk- 2. ročník, 4. 5. – 7. 5. 2020

Hello boys and girls 😊

Posílám Vám přehled práce na další týden...

1. V Edupage je ještě do 7. května možné vypracovat test U 5- My house.
2. Dlouho jsme si také nezkoušeli on-line písničku v aplikaci Wocabee, tak jsem jednu naplánovala. Můžete ji spustit a vypracovat v úterý 5. května od 8 do 20 hodin.
3. V Edupage najdete prezentaci s novou slovní zásobou a obrázky- Unit 6- Summertime- CLOTHES (oblečení). A totéž zadám do aplikace wocabee k procvičování.

Have a nice time children, W.

Zadání úkolů – prvouka 2. tř. – termín 4. 5. – 7. 5.2020

Všichni, kdo mi posíláte vypracované úkoly, jste moc šikovní. Děkuji také rodičům, kteří vám pomáhají. Ti si také zasluhují véélké jedničky 😊 😊.

Určitě jste si všimli, že některé rostliny nemůžeme pěstovat venku. Mamky je mají v pokojích nebo na chodbě. Jsou to rostliny, které pochází z jiných krajin, než je ta naše. Potřebují tudíž jiné podmínky ke svému životu než ty naše venkovní.

Říkáme jim **POKOJOVÉ**. Kdybychom se o ně nestarali, zahynuly by.

Potřebují dostatek světla, vzduchu, vody a živin. Každá má ale jiné nároky. Proto je dobré, když si takovou rostlinku pořídíme, si o ní něco zjistit v odborné literatuře nebo na internetu.

Některé máte v učebnici na str. 49. Pozorně si je prohlédněte a přečtěte si o nich, co vám píše. Možná zjistíte, že některou z nich máte doma 😊 a třeba se o ni společně s mamkou staráte 😊. Vše máte napsané také v PS str. 52. Zde se pokus vypracovat cv. 1, jak by ses o ně ty postaral(a).

Některé pokojové rostliny si také můžeme namnožit. V PS na str. 52 je nakreslena jedna z možností množení tzv. **ŘÍZKOVÁNÍ**. Uřízneme list květiny a dáme ho zakořenit do vody, a pak zasadíme 😊. Některé se množí cibulkami – amarylis nebo stačí rozdělit kořenový bal a každou část zvlášť zasadit. Zelenec můžeme množit jeho odnoží, kterou zasadíte nebo necháte u ní ve vodě pustit kořínky, a pak zasadíte.

POZOR!! Některé z nich jsou jedovaté (PS str.52) nebo mohou vyvolat alergie. Proto je důležité se o těchto rostlinách vždy dozvědět něco bližšího. Až budeme ve škole, tak si je ukážeme.

Výtvarná výchova: Vytvořte si cedulku (popisek) pro květinu nebo květiny, které máte doma.

Protože již máte zadaný celkem náročnější úkol z VV, nemusíte spíchat 😊.

Ahoj 😊.

Úkoly do 15. května

Ahoj druháčci,
posílám vám další čteníčko. Jsou to ukázky ze dvou pohádek. Pohádky si opět natrénujte a přečtete krásně rodičům nebo komukoli, komu chcete udělat radost (můžete si na hlasité čtení vybrat třeba jen tu část, která se vám nejvíce líbila).

Úkoly k textu:

- 1) Bez puntíků?
- napiš: a) o jakém psím druhu se v pohádce vypráví
b) alespoň další 3 názvy druhů pejsků
c) název druhu svého pejska a jak mu říkáš
- 2) Pohádka psi (ukázka z pohádkové knížky od Karla a Josefa Čapka – kdo uhodne název knížky, dostane pohádku O Pušíkovi)

Zdravím všechny studentiky
p.uč. Kamil

Ukázky z knihy: Zuzana Pospíšilová – Psí pohádky

Bez puntíků?

„Počkejte tady na mě,“ přikázala maminka svým dvěma dcerkám. Zuzanka se zamračila. Kristýnka nafoukla tváře a ruce dala bojovně v bok. Obě chtěly do obchodu s maminkou. Na nákup chodily rády. Vždycky se jim podařilo vyškemrat něco navíc. Třeba pytlík bonbonů, čokoládu nebo alespoň docela obyčejné lízátko.

Tentokrát maminka měla v úmyslu koupit něco tajně, aby to dcerky neviděly. Mělo to být překvapení.

„Já nechci čekat. Já chci jít s tebou,“ zaprotetovala Zuzanka.

„Já taky,“ přidala se Kristýnka.

„Nebojte se, budu tady hned,“ chlácholila je maminka. „Zatím si můžete malovat,“ řekla a předala dětem obrázky, které dostaly od paní doktorky, když u ní byly na kontrole po nemoci. Pak zalovila v kabelce a vyndala z ní taky fixy. Maminky musí mít

vždycky po ruce něco, čím by své děti zabavily.

Zuzanka s Kristýnkou se na sebe nejprve podívaly a pak neochotně přikývly. Doma jim maminka dovolila jen pastelky, tak se nechaly nalákat.

Když maminku spolky samozavírací skleněné dveře, Kristýnka si sedla na vyvýšený obrubník, který lemoval schody do obchodu, a otevřela první fix. Vybrala si červenou. Na jejím obrázku byl totiž trpaslík, a ti mívají červenou čepičku. Zuzanka si vzala zelenou, aby vybarvila tříhlavého draka. Čekání jim najednou nepřípadalo tak dlouhé.

„Škoda že tu nemáme další papír,“ povzdechla si Kristýnka a odběhla ke skleněným dveřím, aby se podívala, jestli už maminka není s nákupem hotová. V tu samou chvíli se k obchodu přihnul pán s krásným bílým pejskem. Asi spěchal.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Zuzanka, která byla starší a taky odvážnější.

„Puntík,“ odpověděl pán. Potom vodítko přivázal ke stojanu na odkládání kol a přikázal: „Zůstaň. Já za chvíli přijdu!“ Pak zmizel v obchodě, stejně jako jejich maminka.

„Chápeš to?“ zeptala se Zuzanka.

„Co?“ divila se Kristýnka.

„Jmenuje se Puntík, ale přitom je celý bílý,“ napověděla Zuzanka.

„Bílý jako papír,“ pochopila hned Kristýnka. Fixy, kterými vybarvovaly veliké obrázky od paní doktorky, už skoro nepsaly. Jen jeden jediný zůstal nedotčený. Černý. Ten totiž na obrázky nepoužily.

„Já mu zkusím namalovat nějaký puntík. Ty ho zatím nějak zabav,“ navrhl Zuzanka.

Kristýnka si vzpomněla na pohádku o princeznách Lence, Alence a Magdalence, kterou jim maminka četla večer před spaním.

Pustila se do vyprávění. Puntíkovi se pohádka asi líbila, protože spokojeně seděl, pozorně poslouchal a přátelsky vrtěl ocáskem. Zuzanka mu na kožíšku vykouzila hned několik puntíků. Každý

byl trochu jiný.

„Já chci taky malovat puntíky,“ přihlásila se Kristýnka, když byla pohádka u konce.

„Neboj, nechala jsem ti půlku,“ ubezpečila sestřičku Zuzanka. Byla to pravda. Pejsek měl puntíky jen na polovině těla. Zuzanka předala fix mladší sestře a dávala Puntíkovi hádanky. Pejsek nechápavě nakláněl hlavu na jednu nebo na druhou stranu, ale ani jednu hádanku se mu nepodařilo uhádnout.

„Už nepíše,“ prohlásila zklamaně Kristýnka. Puntíků nakreslila mnohem méně než Zuzanka.

„Mamka už je tady,“ oznámila Zuzanka.

Kristýnka v tu ránu na puntíky zapomněla. „Cos nám koupila?“ vyptávala se.

Když holky s maminkou odešly domů, před obchodem nastalo hotové pozdvižení.

„Kde je můj Puntík? Kdo ho vyměnil?“ rozčiloval se pán. Nikdo mu neuměl odpovědět, tak zavolal na policii. Tohle se musí vypátrat. Policisté se ho vyptávali, kdy svého psa viděl naposledy a na jaké jméno slyší.

„Puntík,“ odpověděl pán a jeho pomalovaný pejsek zavrtěl ocáskem a natáhl tlapku ke svému pánovi. Naučil se podávat pac a při každé příležitosti to rád zkoušel.

„Ale to vypadá, jako kdyby to byl váš pes,“ divil se policista.

„Můj puntík byl celý bílý, ale tenhle má puntíky,“ vrtěl hlavou pán.

„Asi je to nějaká speciální rasa. Třeba mu ty puntíky vyrašily zrovna teď,“ navrhoval řešení jeden z policistů

„Poslouchejte, já se ve psech vyznám. To bude nejspíš nějaký úplně nový pes,“ přisadil si další z policistů.

„To je krásný pes,“ prohodila nakonec paní, která jen tak procházela okolo. „Měl byste s ním na výstavu!“

Pán přestal zuřit. Vzal svého Puntíka na vodítko a odešel domů. Tam si vyhledal informace o výstavách psů a na jednu se přihlásil.

Ta paní měla pravdu. Z Puntíka byli všichni nadšení. Nikdo nevěděl, jaká je to rasa, a tak vymysleli, že to bude dalmatin. Vyhrával jednu cenu za druhou. Od té doby byl pán rád, že má jeho Puntík puntíky, ale vůbec netušil, že je to díky Zuzance a Kristýnce.

Pohádka psí (ukázka z pohádkové knížky od Karla a Josefa Čapka)

Pokud vůz mého dědečka, toho mlynáře, vozil po vesnicích chleba a zpátky do mlýna pěkné zrní, znal Voříška kdekdo; no, Voříšek, řekl by vám každý, to je přece ten pejsek, co sedá na kozlíku vedle starého Šulitky a kouká, jako by řídil celý vůz; a když to jde do kopce nějak pomaličku, začne vám štěkat, a hned se kola zatočí rychleji, Šulitka zapráská, Ferda i Žanka, totižto oba koně našeho dědečka, zaberou, a teď celý vůz slavně běží do vsi a vytrásá ze sebe samou krásnou vůni božího daru. Takhle, děti, jezdil Voříšek nebožtík po celé farnosti. Ba, za jeho časů nebyly ještě žádné tyhle splašené automobily; tehdy se jezdilo pomalu, pořádně, a aby to bylo slyšet. Žádný šofér na automobilu neumí tak krásně práskat bičem jako nebožtík Šulitka, dej mu pánbůh věčnou slávu, nebo tak zamlaskat na koně, jako to uměl on; a vedle žádného šoféra nesedí moudrý Voříšek, nekučíruje, neštěká, nepouští hrůzu, nic. Takový automobil jenom přeletí a zasmrdí, a teď koukej, kde už je; ani ho vidět není pro samý prach. Inu, to Voříšek jezdil důkladněji; na půlhodiny předem lidé nastavili ucho, začichali a řekli: Aha! To už věděli, že k nim jede chleba, a postavili se na práh, aby mu dali dobrýtro. A nyčko už tedy opravdu běží dědečkův vůz do vesnice, Šulitka mlaská jazykem, Voříšek štěká na kozlíku a najednou hup, skočí Žankovi na zadek (však to byl zadek, požehnej pánbůh! široký jako stůl, čtyři lidé by na něm jíst mohli); a teď tancuje Žankovi po hřbetě, běhá od chomoutu

k ocasu, od ocasu k chomoutu a hubu si roztřepit může samou radostí: Haf, haf, kluci, sákra, to jsme to sjeli, já a Žanka a Ferda; sláva! A kluci vyvalují oči; denně sem přijede chleba, a vždycky taková sláva, panebože, jako by sám císař jel! - Ba, jak říkám, tak důkladně se už dávno nejezdí jako za časů Voříškových.

A štěkat uměl Voříšek, jako když z pistole střílí. Prásk! napravo, že tamhle husy samým lekem běží, běží a zastaví se až v Polici na rynku, celé udivené, kde se tu vzaly; prásk! nalevo, že holubi z celé vesnice vyletí, zakrouží a snesou se až někde na Žaltmanu, neřkuli až na pruské straně; tak silně uměl štěkat Voříšek, psisko mizerné, a div mu pak ocas neuletěl, jak jím švihal radostí, když tohle natropil. Inu, měl nač být pyšný; tak silný hlas nemá ani generál, ba někdy ani poslanec.

A přece byl čas, že Voříšek neuměl ani trochu štěkat, třeba už byl výrostek a měl takové zuby, že rozkousal dědečkovi nedělní holinky. Totiž musíte vědět, jak přišel dědeček k Voříškovi, či spíš Voříšek k dědečkovi. Šel jednou dědeček z hospody pozdě domů, a že byla noc a že mu bylo veselo, a snad i proto, aby zahnal zlé duchy, si cestou zpíval. Najednou ztratil potmě dobrou notu a musel se zastavit, aby ji hledal. A co ji tak hledá, slyší nějaké vrnění, pištění, kničení na zemi u svých nohou; pokřižoval se a hmatal po zemi, co to jako je. Nahmatal huňaté teplé klubíčko, do dlaně se mu vešlo, a bylo to měkké jako samet; a sotva to vzal do ruky, přestalo to vrnět a cucalo mu prst, jako by byl z medu. Na to se musím podívat, pomyslí si dědeček a donesl to s sebou domů, do mlýna. Babička, chuděra, čekala na dědečka, aby mu mohla dát "dobrou noc"; ale dřív než se mohla jak náležitě ozvat, řekl filuta dědeček: "Koukej, Heleno, co ti nesu." Babička si na to posvítila, a heleme, vždyť to bylo štíně, můj ty Tondo! psí miminko ještě slepé a žluté, jako vyloupaný oříšek. "Koukejme," podivil se dědeček, "ale pejsánku, čípak vlastně jsi?" Pejsánek, to se ví, neřekl nic; trásl se na stole jako hromádka neštěstí, až mu krysí ocásek poskakoval, a pištěl přežalostně; a tuhle, i prachkujóne, se pod ním udělala loužička a rostla jako špatné svědomí. "Karle, Karle," zakývala vážně babička na dědu hlavou, "kdepaks nechal

rozum? Vždyť to štíně musí pojit bez mámy." Toho se dědeček lekl. "Honem, Heleno," povídá, "ohřej mlíčko a uchystej houstičku." Babička všechno uchystala, dědeček namočil měkkou střídu do mléka, omotal ji cípem kapesníku a udělal tak dobrý cumel, že se z něho štěně nacucalo, až mělo bříšek jako buben. "Karle, Karle," zakývala zas babička hlavou, "kdepaks nechal rozum? Kdopak bude to štíně hřát, aby nepošlo zimou?" Ale kdež dědeček! tomu něco namítat! Sebral štěně a rovnou s ním do stáje; a panečku, tam bylo teplo, co ho Ferda a Žanka nadýchali! Oba koně už spali, ale když přišel hospodář, zvedli hlavu a točili se po něm moudrýma, laskavýma očima. "Žanko, Ferdo," řekl dědeček, "ať tomu Voříškovi neublížíte, víme? Já vám ho dávám do ochrany." A s tím položil malého Voříška před ně do slámy. Žanka si čichl k divnému tvorečkovi a cítil z něho dobré ruce hospodářovy; i pošeptal Ferdovi: "Je náš." A bylo to. Tak rostl Voříšek ve stáji, krmen cumlíkem z kapesníku, až se mu otevřely oči a mohl se napít sám z misky. A teplo mu bylo jako u mámy, a tak se z něho brzo udělal takový malý uličník s hloupou hlavou, inu, štěně; neví ani, kde má zadek, na který si má sednout, sedne si na vlastní hlavu a diví se, že to tlačí; neví, co s ocasem, a protože umí počítat jen do dvou, plete si všechny své čtyři nohy; nakonec sebou údivem plácne a vyplazuje jazejček pěkně růžový jako lísteček šunky. Ale vždyť každé štěně je takové, zkrátka jako děti.